

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Set og tænkt under den store Krig (1)

Citation: Larsen, Karl: "Set og tænkt under den store Krig", i Larsen, Karl: *Set og tænkt under den store Krig*, Erslev & Hasselbalchs Forlag, Schetelig's Boghandel, 1915, s. 86.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_20-shoot-idm140618748880432/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Set og tænkt under den store Krig

Uge ligget i Fægning, det kan jo stundom gøre en lidt utaalmodig, men man jo finde sig til Rette med det og holde ud. Det gaar stadig fremad, saa der er ingen Tvivl om, at Enden bliver god. Hvad der overrasker En, er, at man næsten slet ikke faar noget at se af Fjenden, man hører saa at sige kun Artilleriet, der gensidig hilser paa hinanden. Men nok om det, ellers gør I, Moder i Særdeleshed, Jer bare alt for megen Bekymring for min Skyld, og det er der slet ingen Grund til....«

Først i et Brev 3 Dage efter kommer det frem, at han »for en Ugestid siden« var med »i et Stormangreb paa Dixmuiden, som bragte os svære Tab, men det er jo mest Saarede. Dog er der mange af dem, som gaar meget igennem ved, at de ligger 3—4 Dage uden Spor af Hjælp, indtil de faar slæbt sig hen i Nærheden af vore Stillinger og kan blive taget op. En hel Del af dem omkommer jo nok paa den Maade.« Men selv er han »usaaret og befinder mig yderst vel og er i storartet Humør og kun bange for, at lille Mo'r skal gøre sig alt for mange Bekymringer. Lige for Øjeblikket ligger vi i den bageste Linje, hvor der er helt hyggeligt, og man i rigt Maal kan indhente alt det forsømte med Hensyn til at sove og spise. Men forrige Nat var skrækelig. Da regnede det i et Køre, der var intet Straa i den opblødte Skyttegrav, og alle vore Ting og Sager var gennemblødte. I kan nok udmale Jer, hvad Stemning vi var i. Men efter Regn kommer

Solskin, og vor Tillid til Sejr vokser for hver Dag, der gaar.... I den Skyttegrav, der tjener os til Bolig, ligger vi nu allerede paa 11te Dag. Dér er det nu tit behageligt og tit det modsatte. I Gaar f. Eks. var vi i Skumringen gaaet frem og gravede os ned. Ved den Lejlighed blev min Ven Otto Müller (I véd, den meget høje) saaret i Hovedet. Forhaabentlig er hans Saar ikke livsfarligt. Hellmann og jeg sørgede for hurtig Hjælp, det vil sige, vi fik ham bragt bag ud ved Hjælp af en Sanitetsmand; nu er han allerede transporteret væk, paa Vej til et Etappelasaret eller hjemad.

Han fortæller, at Kompagnichefen er falden under Stormangrebet paa Dixmuiden. »Vi har faaet anden Ledelse paa højere Steder og trænger nu kun langsomt og forsigtigt fremad,« lyder nogle varsomme kritiske Linjer.

For Resten indeholder dette og følgende Breve stadige Udtryk for Glæde, naar han hører fra Hjemmet; man møder Soldatens fra alle Krige kendte Længsel efter at faa nogle Aviser, da »vi hører saa lidt om, hvad der ellers foregaar paa Krigsskuepladsen«, og man støder paa ganske de samme hjemme fra sendte Pebernødder og Chokoladestænger, som f. Eks. optræder i Brevene fra vor danske Krig i 1864.

Livet Dag ud og Dag ind i Skyttegravene falder den unge Mand vel ensformigt; om en behagelig Afveksling beretter han pr. 1. November, »da vi blev